

— Искате невъзможното, защото азъ немога да имамъ влияние върху една жена, която не е въ моята властъ и съ която . . .

— Не ме заставяйте да изнеса всичко прѣдъ свѣта: тогава и вамъ нѣма да стане добрѣ. А и на нея ще се поврѣди много. А вий сте човѣкъ съ видно обществено положение и мисля, не ще искате да бѣдете онищожени.

— Не ме карайте да Ви напомнямъ, че азъ не мога да сторя онова, което е вѣнъ отъ силитѣ ми.

Настана мълчание, въ което и двамата бѣха спрѣли мисль, като да кажатъ послѣдня дума.

— Врѣмето за менъ е скъпо, — проговори Пашанко; и ако . . . азъ нѣма да чакамъ повече.

— Никой не Ви задържа — съ облекчение отговори Николаевъ, вѣрвайки, че всичко е свършено.

— Нѣма ли да се разкавайте за упоритостта си?

— То е моя работа.

— Азъ ще бѣда по-толерантенъ: давамъ ви врѣме до тая вечеръ. Обмислете начина. Ако искате, срѣщнете съ нея; все едно ми е, само подѣйствувайте ѝ защото само Вие сте единия, който можете. Нѣщо повече: азъ искамъ . . .

. . . Слушайте, г-нъ Николаевъ. Азъ не съмъ вчерашенъ. Тя се надѣва, че Вий ще я вземете за жена и за това не се прибира при мъжа си. Инѣкъ тя не би упорствувала.

— Азъ да я взема за жена! — възклища Николаевъ.

— Именно! А пъкъ азъ не вѣрвамъ, че вий не ще бѣдете тѣй лекъ човѣкъ. Той промѣни тонъ: — Слушайте, г-нъ Николаевъ, ние сме хора, които не веднажъ сме попадали въ такива примки. Вий ме разбирате. Тѣзи нѣща ставатъ. Само едно е: да се не вдига аларма, защото честта, честта нали я знаете? Ето, азъ съмъ прѣдприемачъ. Ако това се разчуе, нали ще подбие моя кредитъ? Пъкъ щомъ тя упорствува — и търговията на мъжа ѝ пропада: той е единъ бамбашка човѣкъ.

Николаевъ взе да гледа съ недовѣрие тоя промѣненъ тонъ у Пашанка; дозелъ, че го подиграва, измѣни лице:

— Азъ нищо не мога да направя. Увѣрявамъ Ви, че за това никой не е кривъ освѣнъ тя. Нека се прибере при мъжа си.